

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: ברעד	שם פרטי: שמואל
----------------	----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: ברקוביץ		בלועזית Berkowits	
שם פרטי איתו נולדתי: שמואל		בלועזית SHMUEL	
עיר לידה: גרודזיסק		בלועזית Grodzisk	
שם פרטי ושם משפחה של האב: חיים		שם פרטי ושם נעורים של האם: מלכה גוטליב	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: גרודזיסק		בלועזית Grodzisk	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)		נדידה בשלוש יבשות במסגרת עליית ילדי טהרן	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
מקומות/מחנות בדרך לישראל: סמרקנט, טהרן, הודו		שנת עליה:	
		1943	

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

אני בן למשפחה דתית שומרת מצוות, שחיה כמו כל המשפחות היהודיות בתקופה זו בחיי קהילה פעילים. גרתי עם משפחתי, זוג הורים וחמישה ילדים, בעיירה גרודזיסק בפולין.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

עם פרוץ המלחמה הייתי בן 7 וכולנו גורשנו מביתנו על ידי הגרמנים שפלשו לפולין. התחלנו בנידוד לכיוון אזור הכיבוש הרוסי בעיר לבוב. משם המשכנו לאוקראינה, שם היינו כשנה ואז חזרנו חזרה ללבוב, שם העמיסו אותנו על קרונות משא ונשלחנו לסיביר. בסיביר שהינו כשנה וחצי, עד שחרורינו בהתאם להסכם צבא אנדרס עם ממשלת רוסיה. לאחר השחרור מסיביר המשכנו בנדודים לעיר סמרקנד באוזבקיסטן. הוריי נפטרו שם ממחלות ונשארנו לבד, גם האחים הבכורים כבר לא היו איתנו: האחות הבכורה נשארה בפולין והאח הגדול נעלם לנו. נדדנו שלושה ילדים ממקום למקום ללא אוכל, בגדים, או מבוגר שידאג לנו. במקרה נודע לנו שמתארגנת קבוצת ילדים שיוצאת מסמרקנד, לא היה חשוב לנו לאן-העיקר שנצא מהתופת. חברנו לקבוצת הילדים והגענו איתה לטהראן באוניה. בטהראן הייתה קבוצה של אנשי הסוכנות היהודית מישראל שהתחילה לברר על הימצאותם של ילדים יהודיים באזור. בהתחלה פחדנו להזדהות ולאחר שכנועים הודינו שאנחנו אכן יהודים. משם לקחו אותנו למחנה של הסוכנות ושם התחברנו עם קבוצת ילדים הודים. הקבוצה התארגנה והסוכנות דאגה למסע ארצה שקיבל את שמו- ילדי טהראן.

נא ספרי/י על חיך בארץ (תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

עם הגיעי ארצה, נכנסתי למוסד לעליית הנוער- "כפר הנוער הדתי" שליד כפר חסידים, שם שהיתי עד לשנת 1946. בתום הלימודים המשכתי לבית ספר "טיץ" – בית ספר מקצועי בקיבוץ יגור. עם פרוץ מלחמת השחרור התגייסתי עם כל חבריי לצה"ל ושירתי בגדוד 89 של חטיבה 8. מפקד החטיבה היה יצחק שדה והיא פורקה עם פירוק הפלמ"ח. משם עברתי לחטיבת גבעתי ובהמשך הגעתי לחיל חימוש והייתי מפקד נשקיה. עם שחרורי למדתי בבית ספר לימודי ערב וסיימתי לימודי הנדסת מכונות. במקביל התקבלתי לתעשייה האווירית- התחלתי כטכנאי והתקדמתי עד לתפקיד בכיר כמנהל הציבורי של המפעל- עד פרישתו לגמלאות. נישאתי בשנת 1956 לאשתי אביבה ועד ליום הזה ונולדו לנו 3 ילדים. היום אני סב 27 נכדים.

ראיון: סיגל בתר

תל אביב, מרץ 2012